

Село на лінії вогню: на що перетворили Іскрисківщину адепти «руського міра»

РЕПОРТАЖ

Прочитаєте за: 4 хв. 8 Серпня 2023, 11:40

Один із корпусів вищого професійного сільськогосподарського училища

Мальовниче село Іскрисківщина, що на Сумщині, розташоване за декілька кілометрів від державного кордону України. З початком широкомасштабної агресії російської федерації проти України населений пункт поступово перетворюється на пустку.

Раніше в селі налічувалось понад 600 осіб, зараз залишились ледве два десятки, та й ті в найближчому майбутньому можуть покинути населений пункт. Від розвинутої інфраструктури лишилися руїни та спогади. Усе це через постійні обстріли росією українського прикордоння.

Кореспондент АрміяInform відвідав Іскрисківщину та побачив, на що адепти «руського міра» перетворили квітуче українське село.

«Село Іскрисківщина – це той класичний приклад, коли в населеному пункті не залишилося нічого живого. Увесь історичний центр села практично знищено. Школа, дитячий садочок, майстерня, пошта, магазин, вище професійне училище, збудоване меценатами Терещенками, гуртожиток, старостат, фельдшерсько-акушерський пункт, дерев'яна церква, та інші об'єкти. Постійно обстрілюються житлові будинки», – мер Білопілля.

Церква Святої Варвари

Ми вже звикли, що для «скрепоносців» російської федерації немає нічого святого. російські загарбники не гребують нічим, аби знищити історичні пам'ятки народів, що мають нещастя межувати з ними.

Посеред села стоїть церква Святої Варвари, збудована ще в 1852 році коштом поміщика Миколи Івановича Куколь-Яснопольського та місцевих мешканців. Про цю багатостраждальну церкву можна сказати, що не одне покоління російських загарбників намагається її знищити.

Спочатку 30-х років її закрили зайшли комуністи. Тоді місцева артіль ховала в церкві посівний матеріал. У повоєнні роки в її приміщенні облаштували клуб.

Нинішнє покоління російських загарбників намагається завершити ганебну справу своїх пращурів, обстрілюючи храм.

Вище професійне сільськогосподарське училище

Також Іскрисківщина може похвалитися неабиякою історією освіти. У 1884 році в селі почала працювати сільськогосподарська школа, відкрита коштом родини Терещенків. Точніше, переведена в село з території Хутора Михайлівського та Юсівки (де розташовувались економії Терещенків).

У селі відкрили сільськогосподарську школу, побудували двоповерховий навчальний корпус та двоповерховий гуртожиток для учнів школи, яких набирали на навчання з найбідніших місцевих родин.

Весною 1903 року всі колишні «тьоткінські іменія» Микола Артемович Терещенко заповів своєму онуку Михайлу Терещенку. Згодом і всі землі та маєтки його батька перейшли у власність Михайла Терещенка. Після цієї події у 1904 році в селі побудували двоповерхові будівлі гуртожитку та нового навчального корпусу. Головним завданням навчального закладу було готувати професійні кадри для чималого господарства родини цукрозаводчиків, яке потребувало фахівців.

Місцеві краєзнавці стверджують, «переїзд» училища з тоді російських територій пов'язаний з тим, що... місцеве населення тих територій було байдуже до майбутнього професійного зростання й постійно займалося «навчальним шахрайством»: записували дітей до школи, отримували форму, навіть навчались і харчувались, але після закінчення навчання з 50 учнів на роботу поверталось не більше як п'ять. Тому Терещенки перенесли навчання до Іскрисківщини. Адже тут здебільшого жили українці – охочі до науки, на відміну від своїх заклятих сусідів-росіян.

У Вищому професійному сільськогосподарському училищі навчали трактористів і механізаторів, кухарів та овочівників, тепер «завдяки» російським загарбникам це вже історія. Проте робота навчального закладу не припинилась, він працює в іншому приміщенні в Білопільлі. Директор училища Юрій Христій та його колектив готові повернутись до улюбленої роботи в Іскрисківщину одразу, як тільки це стане можливо.

– Не лише навчальні приміщення, гуртожиток та майстерні знищив ворог, – говорить Юрій Христій. – Знищена навчальна техніка, постійно обстрілюються поля, де ми вирощували врожай. 27 липня знищено свиноферму, загинуло поголів'я поросят. Втім, в іншому приміщенні ми й надалі навчаємо механізаторів і готуємо хліборобів для роботи на звільнених полях.

ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ:

Ми живемо, рахуючи секунди до чергового прильоту – мер Білопілля

російська «денацифікація» в дії

Наші «закляті сусіди» вустами своїх пропагандистів постійно закидають, що ми, українці, не цінуємо пам'ять предків. Зокрема пам'ять про Другу світову війну. Проте в результаті «братніх обстрілів» у населеному пункті постраждали пам'ятники «воїнам-визволителям», нешанобливе ставлення до яких нам закидають росіяни, та некрополь родини Терещенків.

Така сама доля спіткала й інші адміністративні та житлові будівлі села. Пошта, школа, магазин, старостат та інші. Місцеві мешканці перебувають під постійними обстрілами росіян. Люди, що жили та працювали тут десятиріччями, змушені покидати землю своїх дідів та прадідів.

Побувавши в Іскрисківщині, я склав про неї враження, що це маленьке село з багатою та славною історією, і дуже хочу сподіватися – з великим майбутнім. Як підтвердження моїх сподівань – лелека, який турботливо відбудував своє гніздо в цьому селі й вивів потомство, незважаючи на російські обстріли. Про те, що все має бути добре, цей птах знає напевно...